

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 971/2015
18.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ј.Н., због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Н., адв. М.К. поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сенти 2К 18/15 од 16.04.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж1 109/15 од 29.07.2015. године, у седници већа одржаној дана 18.11.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Н., адв.М.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сенти 2К 18/15 од 16.04.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж1 109/15 од 29.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сенти 2К 18/15 од 16.04.2015. године, окривљени Ј.Н. оглашен је кривим због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, и истовремено одређено да се иста неће извршити уколико окривљени у року од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у одређеном износу од 10.000,00 динара коју је обавезан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде а у случају да окривљени исту не плати биће замењена казном затвора, тако што ће за сваких 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан затвора.

На основу члана 261. и члана 264. ЗКП окривљени је обавезан да плати суду износ од 54.760,00 динара на име трошкова кривичног поступка, и на име паушала износ од 3.000,00 динара у року од три месеца по правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Суботици Кж1 109/15 од 29.07.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ј.Н. и пресуда Основног суда у Сенти 2К 18/15 од 16.04.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног Ј.Н., адв. М.К., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Према наводима захтева оптужни предлог надлежног јавног тужиоца није садржао предлог о мери кривичне санкције, па се по истом није ни могло поступити, чиме је учињена повреда кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, а да је ОЈТ у својој завршној речи „уредио оптужни предлог и изнео предлог врсте и мере кривичне санкције и ту определио исту“, а суд је прекорачио оптужбу јер је приликом изрицања условне осуде утврдио казну затвора у дужем трајању него што је то био предлог јавног тужиоца, чиме је учињена повреда из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Према одредби члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП битна повреда одредаба кривичног поступка постоји ако је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, односно одобрења надлежног органа, дакле, ако уопште није било оптужбе овлашћеног тужиоца, или се у току поступка појавила нека од околности које доводе до њеног гашења.

Према одредби члана 2. тачка 10) ЗКП, „оптужба“ је дефинисана као заједнички назив за оптужницу, оптужни предлог, приватну тужбу и предлог за изрицање мере безбедности, то јест то је општи назив за оптужни акт овлашћеног тужиоца а чије неизоставно обележје је навођење кривичног дела или противправног дела одређеног у закону као кривично дело.

Оптужба овлашћеног тужиоца подразумева чињеничну основицу којом се одређује личност којој треба да се суди и догађај о коме треба да се суди, а пресуда треба да да одговор на питања која су предмет оптужбе – да ли постоји кривично дело и да ли је дело учинио оптужени, са свим даљим последицама које из тога проистичу.

Сходно наведеном, по налажњу Врховног касационог суда, иако је одредбом члана 500. став 1. ЗКП прописан садржај оптужног предлога, који

обухвата и предлог не само врсте већ и мере кривичне санкције чије се изрицање тражи, није од значаја за постојање оптужбе овлашћеног тужиоца да оптужни предлог садржи све елементе из напред наведене законске одредбе, већ је неопходно да је тај оптужни акт сачињен сходно одредби члана 2. тачка 10) ЗКП, што је у конкретной ситуацији случај, па сходно томе то што оптужни предлог није садржао предлог о мери кривичне санкције не значи да нема оптужбе надлежног јавног тужиоца, како се неосновано тврди у поднетом захтеву. При томе, из списка предмета је очигледно да је предлог у погледу кривичне санкције јавни тужклац ставио у завршној речи, дакле, на главном претресу пред првостепеним судом.

Питање чињеничног идентитета пресуде и оптужбе прописано је одредбом члана 420. ЗКП и то да пресуда се може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници, као и да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела.

Дакле, између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет у погледу субјективне и објективне истоветности дела, док закон не тражи идентитет у погледу правне оцене дела. Кад је реч о субјективном идентитету пресуде и оптужбе, он подразумева да се пресуда може односити само на лице које је оптужено, а питање објективног идентитета пресуде и оптужбе односи се само да дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Сходно томе, идентитет пресуде и оптужбе се односи на лице које је оптужено и дело које је предмет оптужбе, при чему суд није ни везан предлогом тужиоца у погледу врсте и мере кривичне санкције чије изрицање је тражио, па се неосновано захтевом браниоца наводи да је доношењем првостепене пресуде као и другостепеном пресудом којом је потврђена првостепена пресуда, учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битне повреде кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**